

Bog varuje otroke.

Pred nekaj leti je v okolici N. razsajala med otroci huda bolezen — bolezen, ki jej osepnicè ali kozé pravimo. Pri tej bolezni napade otroka najpred nekaj mraz, potem vročina in za nekoliko ur se mu vsujejo po vsem telesu večji ali manjši osepnični prišči. Kadar se ti prišči pokažejo, takrat vemo, da ima otrok osepnicè. Bolnik v osepnicah mora imeti mnogo skrbne postrežbe, ter je posebno paziti na to, da se ne prehladi. V kolikih skrbih so stariši takrat, kadar jim leži otrok bolan na osepnicah, tega vam, otroci ljubi, povedati ni mogoče.

Pri Matijanovih so imeli tudi tri otroke: najstarejša je bila Franica, potlej Ivanek in najmlajša Katarinka, za katere so se oče in mati od strahú tresli, ko so videli, kako ta strašna bolezen razsaja po vsej okolici. V malo tednih je pomrlo čez petdeset otrok. Linčnikov Tine, Maličeva Barica, Čudakov Franek, Ribičev Poldek, Žagarjeva Marijca, ki so še pred nekoliko tedni veseli po vási skakali in se z Matijanovimi otroci igrali, vsi ti, pa še tudi drugih mnogo, bilo je vže pod črno zemljo pokopanih. Pokosile so jih strašne osepnicè, vzela jih je iz naročja njih dobrih starišev nemila smrt, katera ne vpraša, si li mlad ali star, si li dober ali malopriden. In res, pred smrtjo smo vsi jednaki! Oče Matijan in njegova žena niti pomisliti nista smela, da bi jima kateri njiju otrok umrl. Kadar je bil govor o pomrlih vaških otrocih, vselej sta oba glasno zajokala in svoje otročiče k sebi na prsi pritisnila.

Nekega dne pride od okrajne gosposke iz bližnjega mesta zapoved, da se morajo vsi otroci do 12. leta stari pripeljati v mesto, kder se jim bodo osepnicè stavile, ker samó tako se morda ta grda in kužna bolezen ustavi, da ne bode še dalje ubogih otrok morila. Takój drugi dan vzame Matijanovka vse troje svojih otrok ter jih pelje v bližnje mesto. Katarinko so mati sevèda nesli, a Franica in Ivanek sta zadej za skrbno materjo cepljala. Prišedšim v mesto, takój je zdravnik vsem trem stavil osepnicè. Franica in Ivanek sta pripovedovala, da niti čutila nista, ko ju je zdravnik pod kožo pičil, samó Katarinčica se je zajokala, pa se je sirota takój zopet umirila, ko so jo mati nekolikokrat poljubili in jo z materino ljubeznijo v njeni lepi modri očesci pogledali. Skrbnej materi se je zdelo, kakor bi jej bil težek kamen padel od srca; zdelo se jej je, kakor da ni mogoče, da bi zdaj kateri njenih otrok na osepnicah zbolel, ali pa še celó umrl.

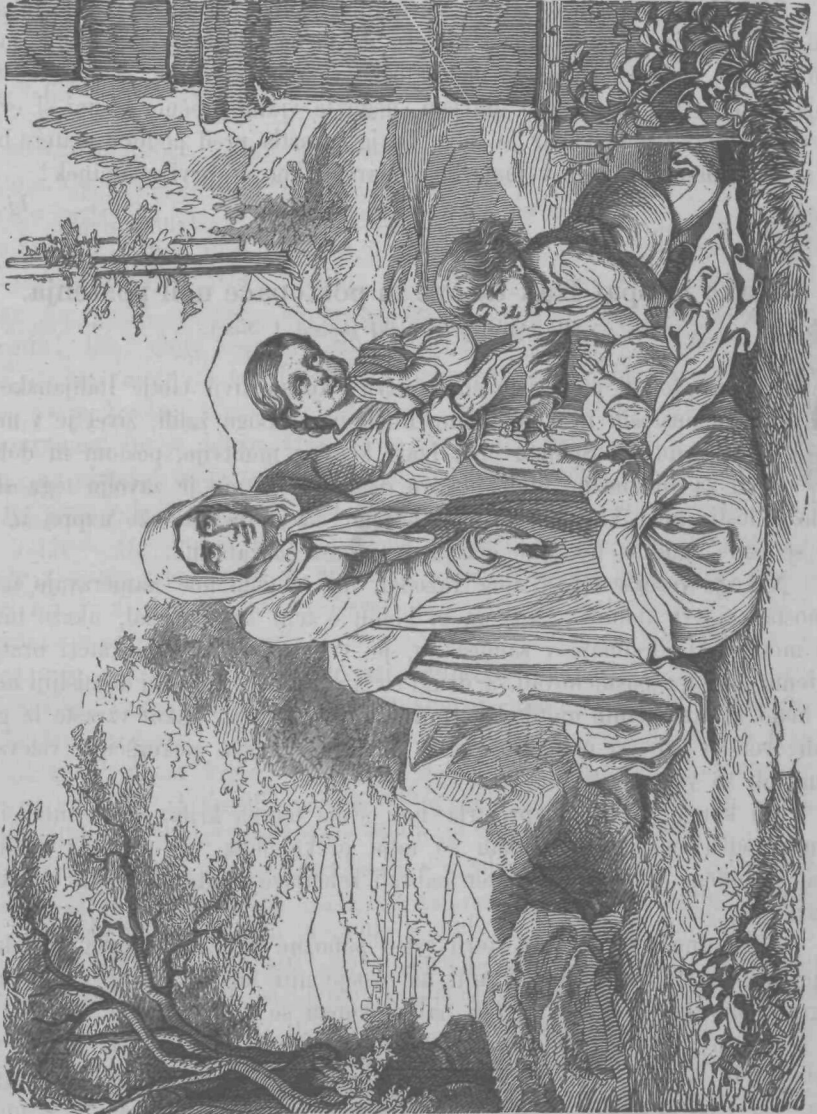
Takój popóludne se mati s svojimi otroci napravijo iz mesta zopet proti domu, da bi povedali očetu, kako so otrokom stavili osepnicè in kako zdaj nobeden izmed njih ne bode obolel niti umrl.

Pot je peljala skozi gozd. Ob gozdnem robu je stala podoba matere božje. Prišedši na ta kraj, položé mati Katarinko na tla in rekó otročičem: „Otroci, res je, da so vam osepnicè stavljene, ali bolezni in smrti vas more le dobri oče nebeški obvarovati. Tukaj-le pred to podobo poklekimo in se materi božjej priporočimo, da bi vas obvarovala te grozovite nesreče.

Starejša otroka sta z dobro materjo prav pobožno pred podobo matere božje svojo molitevco izmolila. Tudi Katarinčica je utihnila ter svoji lepi

modri očesci uprla v podobo matere božje, kakor da bi tudi ona prosila njenega zavetja in njene pomoči.

Po molitvi obrne dobra mati še jedenkrat svoje oči k nebu in vzdihne: „S tvojo pomočjo, milostivi oče, vzamem zopet svojo Katarinko v naročje ter jo nesem skrbnemu očetu; čuvaj, o predobri oče, čuvaj moje otroke, katere izročam v tvoje zavetje in v tvojo očetovsko skrb!

Ivanek je utrgal cvetico, ki se je najlepše razevetela pod podobo matere božje, ter jo podal Katarinčici, rekoč: „Nà, vzemi cvetičico, Katarinka, da bodeš imela tudi ti spomin od naše mamke božje.“ Katarinka se je cvetici ljubeznivo nasméhnila in jo vzela ter ves čas do doma čvrsto v ročicah držala.

Zvečer so oče vse zvedeli, kako in kaj je bilo v mestu. Cvetico, katero jim je prinesla Katarinčica, spravili so v svoj molitvenik in dejali: „To je prvi spomin od moje Katarinke, katerega bodem hranil, dokler bodem živ.“

* * *

Bog je uslišal molitev matere in njenih dobrih otrok. Nobeden otrok jej ni umrl.

Oče Matijan imajo še zdaj Katarinkino cvetico. Danes je Katarinka vže lepo dekle in óni dan, ko jih je prosila, da bi jej dali to cvetico, rekli so jej: „To cvetico ti dam, kadar se bodeš ločila v sreči od mene, svojega očeta in svoje matere; ako pa poprej umrjem, nego te vidim srečno, vzemi si cvetico in se spominaj vselej, kadar jo vidiš, da je vzrastla pred podobo matere božje, in si jo ti meni prinesla v materinem naročji kot — prvi spominek!

Lj. T.

— x —

Kako je opat Izak tatove in postopače učil poštenja.

(Po starej pripovedki zapisal J. S-a.)

petem stoletji po Kristovem rojstvu, ko so divji Gotje Italijanske planjave pustošili in z različnimi hudobijami Boga žalili, živel je v nekem samostanu pri Spoletu opat Izak, ki je z molitvijo, postom in dobrimi deli za brezbožne ljudi pokoro delal. Bog mu je zavoljo tega skazal obilo milosti, med katerimi je bila tudi ta, da je večkrat vže naprej izvedel, kaj se bode zgodilo, ter tako marsikatero nesrečo zabranil.

Nekega večera mu je Bog razodel, da še tisto noč nameravajo tatje v samostanski vrt ulomiti. Ne, da bi komu o tem kaj povedal, ukaže bratom vse motike, ki jih imajo v samostanu, po vrtu razmetati. Nekateri bratje so se temu povelju posmehovali, a drugi so si v svojej priprostej domišljiji mislili, da bodo iz razmetanih motik bajé nove motike vzrastle, kakor vzraste iz graha grah; vender so vsi ubogali, kakor jim samostanska pokorščina velevala, in razmetali so vse motike po vrtu.

Ali komaj je bila razprostrla noč svoja temna krila čez zemljo in so menihi odšli počivat, poskakali so tatje preko plota, da bi si v vrtu natrgali sladkega ovočja (sadja) ter nabrali zelenjave in drugih takih potrebnih stvari.

Ali čudno! kaj je Bog storil vsled pobožne molitve Izakove? Kadar so tatje bili v vrtu, niso mislili niti na ovočje niti na zelenjavo, nego vsak je pograbil motiko, in kakor bi bili najeti; kopali so v tistem delu vrta, ki je še bil s trnjem in koprivami zaraščen. Delali so tako pridno, da jim je vroče postajalo in so jim pôtné kaplje raz čelo padale. Tudi glad, tovariš vztrajnega dela, začel se je oglašati. Kadar o pôlnooči zakliče zvon menihe k molitvi, spomni se opat Izak svojih delavcev ter ukaže kuharju, da naj zakuri in skuha velik pisker močnika. Kuhar se je temu povelju zeló začudil, a ker je pokorščina bila njegova prva dolžnost, skuhal je tečen močnik, dokler so menihi ponočne molitve opravljali.

Ko se je začelo daniti, ukaže Izak nesti močnik delavcem v vrt. Najprej jih je lepo pohvalil, da so bili tako pridni, potem jim ponudi kuhani močnik,